

и здравъ и чака заповѣдитѣ му. Мюфтията знае какво трѣбва да се прави; каквото заповѣда, това ще да направи. Върви и Богъ да ти е напомощъ, елмазъ на моето сърдце, рубинъ на моето сърдце!

— Ами кждѣ ще ти донесе отговоръ?

— При третиятъ изворъ, който се казва Рогачевъ изворъ; ще се спрѣшъ до сухото дърво, при малката яма подъ камакътъ, която прилича на бурсушка дупка. Извикай три пѣти въ дупката; Кушчи! и твоятъ рабъ ще прѣдстане прѣдъ очитѣ на свойтъ свѣтъ, на своето небе, мся мила, моя любезна!

Той цалуна, пригърна и помилва дѣвойката. Тя щастлива и довольна, легко стѣпнаше между канаригѣ. На ней е весело и утѣшно макаръ и да е дрезгаво на небето, а на земята облачно и мрачно; свѣта за нея е милъ и приятенъ, защото на сърдцето ѝ е радостно, сърдцето люби и очитѣ на всичко глѣдатъ съ любовь.

Кушчията дълго глѣда дѣвойката слѣдъ заминаването ѝ.

— Великъ и всесиленъ е Богъ! Не забравя Той свойтъ слуга! Да му бѣде слава! Не забравя Той правовѣрнитѣ! Велико и непостижимо е Неговото милосердие!

Той захвана да се клани и да се моли отъ всичко сърдце, защото сърдцето изново обикна и забрави опасноститѣ, скѣрбитѣ, всичко. Новата любовь го съживи съ новъ животъ, защото сърдцето му пламна отъ нова любовь.

Като се приближаваше къмъ Рогачевиятъ изворъ, той съглѣда между дървото и камакътъ единъ сръденъ ръстъ мжжъ, страшенъ на видъ, съ гѣста брада и голѣми мустаци. Той бѣше облѣченъ въ възчерни български дрѣхы, на главата си носяше български кожанъ калпакъ, въ рацѣтъ си държеше двустволна пушка, а изъ подъ поясътъ му стърчаха пищовъ, револверъ и дълъгъ, гладъкъ, съ сръбърна дрѣжка ловджийски ножъ. Като съглѣда Кушчията, той управи пушката къмъ него и захвана да се цѣли, а Кушчията упрѣ янчарката на рамото си. Тѣй тѣ стояха и измѣрваха единъ другия съ очи. Най-сетнѣ и двамата свалиха оржиято си до краката.